

Атанас Далчев
Ангелът на Шартър

Не зная твоя чин, ни име
на ангелите във реда,
но знам, че ти в нощта откри ми
отново пътя към света.

И днес, спасен, смирен те славя,
прекрасен ангел божи, спрял
на Шартърската катедрала
върху зелената стреха.

Ти сякаш слиташ като птица
всред облаци и ветрове
и носиш в своята десница
не меч и смърт, а блавест.

Ти идваш не души да вземаш,
ти идваш да благословиш
еднакво всички: и човека
ведно със слабите тревя.

И ето грее слънце: ден е.
Синее стихналата вис.
Светът блести, цъфти пред мене
като старинна стъклопис.

Със гордост Ил дьо Франс разгръща
поли, препълнени с кръстци,
и всякое дърво е къща
на орляк палави скорци.

Вървя край зидовете стари
и мостовете на града,
де отражения като пари
излъчва злачната вода.

И дето спра, все тъй те виждам
върху църковната стреха
от синкавата вис да слизаш
със благославяща ръка.

1937 г.

КРАЙ

© 1937 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12139>]